

СЛАВЯНИНИ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕН ВѢСТНИКЪ.

БРОЙ 100.

Русчунъ 26 Апрель 1886.

ГОД. VII.

Излиза три пати въ седмицата
всѣки:

Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
шестъ месеци 12 лева ср.
три " " 7 " "

Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнаси до вѣстника
надписва са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчунъ.

Неплатени писма не са приематъ
Ръкописи назадъ се непращатъ

За обявления се заплаща:
За всѣки рѣдъ при пръвъ пѣтъ 20 ст.
" " " " вторий " 10 ст.

Редакторитѣ на „Независимостъ“ пра
вятъ съюзъ съ Цанкова!

Който е челъ редовно и съ
вним: ние в. „Независимостъ“ той
навѣрно е забемѣжилъ, че редак
торитѣ му—тритѣ сияющи звѣз
ди на Балканския полуостровъ
— въ всѣки единъ брой почти
промѣняватъ политиката и мнѣ
нието си и излизатъ съ разни
бои. Тѣй напримѣръ: въ нача
лото тѣ са показваха революцио
нери, непримирими, непокорими,
искусни политици, поклонници
на Маколея, Писарева, Любена
Каравелова, Ботева и проч. послѣ
са показваха ръководители народу,
не прекланятъ предъ никого гла
ва, непоколебими, прогресисти,
врагове на самовара и камбаната
и най-сетнѣ излизатъ въ послѣд
ния си брой, да доказватъ че
непринадлѣжатъ на никоя пар
тия! Съ една дума всичко общо
земено излиза, че никоя нация
въ свѣта не е раждала подобни
людие съ хуманни начала, на
даже и България. Това че е тѣй,
доказва послѣдната „Независи
мостъ“ брой 12, въ която като
се говори, че съединението не
могло да стане както го искали
редакторитѣ, канятъ всичкитѣ
партии и предателитѣ, съ които
са биле даже цапупали, да се
сгруппиратъ около тѣхъ и да сва
лятъ веднага сегашното **рабско**
правителство. Отъ друга страна
пакъ правятъ друго, тѣ влазятъ
въ споразумѣние съ Цанкова, та
дано се увеличи партията имъ
и да се уголѣми силата имъ, по
стѣжка, която показва, че не е
чиствъ косъмътъ и на троелич
нитѣ редактори, принадлѣжащи
къмъ седмата Велика Европей
ска сила. Ние тука нѣма да се
ограничаваме да описваме мор
дичкитѣ имъ, а ще се основемъ
на фактоветѣ, които ясно и крас
норѣчиво говорятъ, че дѣйстви
телно троеличнитѣ независими
редактори, трѣбва да бѣждатъ
искусни и първо качество глуп
ци, защото си мѣняватъ често
боята както казахме по-горѣ като
животното що носи името „Ха
мелеонъ“, тѣ отъ сериозни ста
ватъ глупави и смѣшни все по
вече и по-вече, колкото продѣл
жаватъ да издаватъ „Независи
мостъ“; а пакъ за да се пока
жатъ самостоятелни, заявяватъ
на всеуслышание, че тѣ неприя
длѣжатъ на никоя партия (вижъ
брой 12 на „Независимостъ“).
Обаче позорния фактъ извършенъ
по Великденъ, показва, че тѣ
ако и да отричатъ, принадлежатъ
на нѣкаква си партия, която е

по-близо до Цанковиститѣ отъ
колкото до либералитѣ. За да не
бѣждемъ голословни, ще распра
вимъ на читателитѣ за „знание“
историята на събитнето:

Още отъ самото издаване на
в. „Независимостъ“ послѣ война
та съ Сърбия, ние въ единъ брой
на в. „Славянинъ“ казахме, че
ако г-да редакторитѣ на „Неза
висимостъ“ не влазятъ въ пра
виятъ а върватъ изъ трѣмили
виятъ пѣтъ, то скоро ще се сгру
молятъ съ глава надолу и ще
бѣждатъ прѣзрѣни отъ общество
то. Не се мина обаче много врѣ
ме и ето ти че нашитѣ думи се ис
пълниха. Революционеритѣ, кои
то вървѣха напредъ, намѣсто да
продѣлжаватъ вървежътъ си от
стѣпватъ отъ позицитѣ три
стѣпки назадъ и отъ непобѣди
ми, непоколебими и непокорни
изведнажъ слагатъ оржията си,
прекланятъ глава и уши, захвър
лятъ всичко на страна и колѣно
преклонно съ рабска доблестъ от
тиватъ и то при кого? При Цан
кова — изменника и предателя
на нашето отечество да просятъ
милостъ отъ него да ги прибере
подъ знамето си. Това вече не е
нито инсинуация, нито клевета,
а чисто фактъ извършенъ не от
давна и по тоя начинъ на тре
тия денъ по „Великденъ“ т. г.
едина отъ редакторитѣ на „Не
зависимостъ“ а именно купонния
Канцлеръ на седмата велика сила
г. Д. Ризовъ отива (разбира се
като е земъ предварително съгла
сието на двамата си другари) у
квѣщата на Цанкова и поискалъ
да се представи предъ него. По
слѣдний го приеми като му ка
залъ: „че неговата квѣща е о
ворена за всички ония лица, кои
то желѣтъ да постѣпѣтъ подъ
неговото „патриотическо знаме“,
биле тѣ отъ каквато и да е пар
тия“. Какво се е говорило всичко
подробно не се знае; но най
главното, което знаемъ и което
бие на очи е: че отъ името на
другаритѣ си Ризовъ подава рѣ
ка Цанкову и предлага свързва
ние на единъ съюзъ вѣченъ и
дълго траенъ, като работятъ за
едно за свалянието на сегашното
рабско (?) правителство, което тѣ
съ своитѣ залпове неможле да
го свалятъ. Освѣнъ това молилъ
въ смѣцето врѣме Цанкова, да
забрави всичко що сѣ писалъ за
него и да ги прости за грѣшкитѣ
що сѣ направили, тѣй като
тѣ намиратъ днесъ него един
чкия патриотъ отъ българския
народъ, който може да избави
България отъ зиящата про

пасть. Цанковъ слѣдъ като из
слушалъ доблестния битолски
просякъ, казалъ: че той приема
на драго сърдце съюзътъ, но пред
варително трѣбва да земе мнѣни
ето и съгласието на едномислен
ницитѣ си отъ страхъ да не би
да стане разцѣпление. И дѣй
ствително на сѣщия денъ още
Цанковъ свиква събрание у до
мътъ си, на което слѣдъ дълги
прѣбирни, дошло до заключение,
че неможатъ да се приематъ по
добни вагабонти (изрично казано)
въ редоветѣ на Цанковата пар
тия. На Цанкова станало мѣчно
и настоявалъ да се приематъ
„троеличнитѣ“, но тѣ отхвърлило
молбата му. А пакъ за да се не
каже и расчюе повѣнъ, че свѣ
теца прави съюзъ съ „Ризовъ и
Сие“ побърза въ в. „Срѣдецъ“,
който се преименува в. „Свѣтли
на“ съ едно писмо обнародвано
въ края на вѣстника, да съобщи
на едномисленницитѣ си, че той
никакво споразумѣние не е пра
вилъ съ властующата днесъ пар
тия или пакъ съ частни. Това
было парочно пуснато за да се
компрометирала ужъ партията
му. Послѣ това Ризовъ е ходилъ
пакъ у вратчанския мѣченикъ,
но не се знае какъвъ край е земъ
съюзътъ, защото и до днесъ още
Ризовъ истрива праговетѣ на
Цанкова.

Отъ всичкото до тукъ изло
жено вѣрваме, че читателя си
е съставилъ понятие, до какво
безобразие и ничтожество сѣ дос
тигнали редакторитѣ на „Неза
висимостъ“ и какви сѣ люднето,
които се препорѣчваха за ръ
ководители на челоуѣчеството, на
зители на хуманитѣ начала и
седмата велика сила, която се
оажби на цѣла Европа, а най
вече на матушката.

Като излазяме вѣнъ отъ кръ
гътъ на всѣко пристрастие и се
изложимъ на здрава точка, ще
попитаме смиренно да ни отго
ворятъ редакторитѣ на „Неза
висимостъ“ а особно г. Захария
Стояновъ съ подписа си: На коя
партия тѣ принадлежатъ и защо
правятъ съюзъ съ Цанкова, ко
гато тѣ „троицата“ бѣха до тол
кова силни, щото оплашиха даже
Россия? Тия ли сѣ сѣщитѣ лица,
които въздигаха правителството
сегашно, когато се нагърби на
свой рискъ да приеме извършена
та революция на 6 Септември?
Кѣдѣ оставиха вѣчно повтора
ющитѣ думи: *Троица сме, троица*
да останемъ пакъ ще се боримъ и ни
кому неприкланяме глава. . . . . Кой
сѣ причинитѣ дѣто паднаха тол

кова низко, та отидоха да се
подмилкватъ на Цанкова? Кѣдѣ
остана тѣхната самостоятелностъ,
честностъ, искренностъ за които
писаха толкова пѣти въ „Неза
висимостъ“? И най-сетнѣ Като
неискатъ власть (?) защо толкова
желаятъ свалянието на това Ми
нистерство, да ли нѣматъ нѣкоя
тайна цѣль, която да е извѣстна
тѣмъ и Цанкову? — Ний оби
чаме да вѣрваме, че на тия за
питвания ще ни отговорятъ съ
неувни и хамалски языкъ, но
неказаното до тукъ ясно очер
тава като каква е цѣльта на
троеличнитѣ редактори и това
поне до нейде да знае народа,
какво има да вършатъ за на
предъ тия реакционери и да може
съ врѣме да земе мѣрки и да
не се ажже — по проповѣдитѣ
имъ. Ний ще се повърнемъ пакъ
по тоя въпросъ.

Ние препорѣчваме на руски
тѣ консули въ България Плов
дивския вѣстникъ „Съединение“.
Въ първия си брой, тоя вѣстникъ
плюе огънь противъ ония Бъл
гари, които непослушали Россия
и направили Пловдивския пре
вратъ; а въ втория той поддър
жа че такава едно повѣдение
было непатриотическо и глупаво.
Споредъ него, Българитѣ би трѣ
бали да се държатъ тѣсно зале
пени у Руситѣ, защото нашата
народна задача не се била свърш
вала съ съединението на двѣтѣ
Българияи. Имали сме и други
провинции да съединяваме, си
речь още Тракия и Македония,
и безъ русска помощъ неможали
сме да постигнемъ тая си цѣль.
Трѣбали сме да се ползваме отъ
русското приятелство за да об
единимъ цѣлото българско пле
ме и като го осилимъ и напра
вимъ въ състояние да се държи
само на краката си, тогава сме
можали да обърнемъ гърба си
на матушка Россия.

Наистина, прелестенъ Пезуи
тизмъ и ние на драго сърдце се
съзнаваме публично, че такива
хитрости не са ни минавали презъ
главата. Ние никога не сме по
мислювали, че трѣба да сме до
брѣ съ Россия единствено за
да я експлоатирваме, ние никога
не сме сатриали Россия като на
една млѣчна крава, която сме
трѣбали дълго врѣме да почесва
ме по врата за да я доимъ по
лесно. Ние сме искали да бѣждемъ
добрѣ съ Руситѣ само защото
сѣ Славяне и православни и ни
що по-вече.

Когато обаче Пловдивското въстание избухна безъ наше знание, когато цѣляя народъ скочи на кракъ за да принуди Господаря да поддържи съединението, когато отъ някой градъ, отъ някое село не се издигна населението, за да протестира противъ Пловдивския превратъ, можахме ли да не го прегърнемъ, можахме ли да не го защитимъ като едно народно дѣло?

Като народната честъ се сля съ това предприятие, като цѣляя народъ обяви високо че Пловдивския превратъ е изражение на неговото душевно желание, дѣлото можеше ли да се повърне за каприциитѣ на Азиатския департаментъ, който е подигналъ противъ себе си цѣля русска империя? Можеше ли принудения да тича въ Пловдивъ Князь да се върне въ София и Кръстевичъ да се намѣсти въ конака си безъ да се опозори българското име въ цѣля вселенна и да стане за мезе и на Турци, и на Гърци, и на Власи, и на Сърби?

Може да има Русси които да ни призиратъ до такава степенъ, щото да требуватъ отъ насъ да хвърлимъ името си и честта си въ помията, и тѣ ще си иматъ плановѣтъ; но да глѣдаме и Българе да искатъ сжщото, да четемъ въ български органи такива подлости, това не бихме го никога повѣрвали, ако да не бѣхме злочести да го видимъ съ очитѣ си. Такива Българе обаче сж народни изверги и подомството ще ги цѣлюе просто.

Още отъ първия день, ние сме поддържали и ще поддържаеме за винаги, че нашето съединение не е праздно слово. Макаръ и самитѣ превратаджии около „Независимостъ“, да казватъ днесъ че съ съединението не сме сполучили, че утрѣ когато са разгледали органическия уставъ, Источна Румелия цѣля да бѣде отдѣлна частъ отъ княжеството, ние пакъ ще постоимъ да казваме че сме съединени, защото народното желание не може никой да го оничтожи.

Като се наехме да очистимъ чуждитѣ грѣхове за едно справедливо дѣло, ние каквито и да сж авторитѣ, ще си останемъ непоколебими и нѣма отстъпимъ прѣдъ ни чия подлостъ. Ще побудряваме народния духъ, ще уважаваме достойния за почитание народенъ идеалъ, и нѣма подкрепяме ни чия подлостъ, която има за цѣль да компрометира прѣдъ свѣта народната ни честъ, достоинство и слава, спечелени съ оръжии и голѣми жертви.

За насъ е скѣпно това съединение, съ което днесъ искатъ и самитѣ му автори да се подигражатъ за личното си удовлетворение на нѣкакви обиди и приематъ даже компромиси да правятъ, само и само да свалятъ днешното рабско правителство, което развалило съединението.

ДОМАКИНСТВО.

Всѣкий е виждалъ какъ *вдсеницитѣ* о безобразиятъ дърветата въ градинитѣ и въ двороветѣ. Това е едно зло, което всѣкий трѣба да глѣда да искоренява; но още по голѣмо зло е болеститѣ които нечистотията на *вдсеницитѣ* распространяватъ мѣжду хората, и особено мѣжду дѣцата. Когато се хранятъ, тѣ се скриватъ, както бубитѣ, въ пашкули; за да направятъ обаче пашкулитѣ, си, тѣ се отдалечаватъ отъ градинитѣ, трѣбватъ въмъ всякитѣ части на двора, качатъ се по стениитѣ, влизатъ въ станиитѣ, палзатъ по хората, върху кожата на които оставатъ сѣди като да е било мѣстото бито съ коправа, и по нѣкой път влизатъ въ ушитѣ, въ устата на заспалитѣ дѣца.

Най згодното време за чистение *вдсеницитѣ* е пролѣтѣта, когато сж тѣ още на кулъ въ гнѣздата си, понеже като се похватъ ли стоветѣ, тѣ се разпливатъ по цѣлото дърво и тогава е невъзможно да се истребятъ. Не стига обаче гнѣздото на *вдсеницитѣ* да се отрѣже отъ дървото, то трѣба и да се изгори тосчасъ, понеже иначе *вдсеницитѣ* излизатъ изъ гнѣздата си и се покачатъ сами на дърветата.

ГНѢЗДАТА.

Птичета, които се хранятъ съ насекоми, както сж ластевичитѣ, сж полѣзни на чедовѣка, понеже тѣ чистятъ дърветата и растенията отъ бубуличитѣ които ги повреждатъ. Една ластевичка, на мрамѣръ, изяда на день стотина бубулички: мухи, комари, перурди, бръмбари и прочее, които сами или чрезъ черветѣ и *вдсеницитѣ* които снасятъ вредятъ много на растенията. Ако една ластевичка избавя въ единъ день чедовѣчеството отъ стотина насекоми, които всяко едно може да свесе по 5—6 стотинъ червей, въ сенци и прочее, тогава всѣкий може да пресметне отъ колко милиарди червей и *вдсеници* избавятъ презъ една година чедовѣчествия трудъ въ лозята, въ градинитѣ по нивитѣ и прочее, всякитѣ ластевички и други такива птички, които живятъ само отъ бубулички. Какво щеше да стане обаче *вдсеничскитѣ* трудъ, ако тия птички изчезнѣха?

— Бубуличитѣ щяха да изядатъ и ушитѣ на хората. Ония които би си помисляли, че това нѣщо е невъзможно, че бубуличката не може да се бори съ чедовѣка, нека забравятъ опустошенитя които скакацетѣ, които сж тоже бубулички, правятъ въ Египетъ, въ Мала Азия, въ Месопотамия и по нѣкой път въ Южна Руссия. Когато тѣ се явятъ, явятъ се слѣдъ тѣхъ и глѣда. Най плодоснитѣ страни въ свѣта сж Мала Азия и Месопотамия: сега обаче, по причина на тия скакацетѣ, едвамъ могатъ да се прехранватъ дѣсетина милиона хора въ тая почти колкото цѣля Европа широка страна. Следователно, съ бубуличитѣ щѣга не бива! Заблѣзано е още, че дѣто ловчитѣ избиватъ птичкитѣ, горитѣ се съшиватъ, се загубятъ, изсжхатъ защото нѣма кой да ги чисти отъ бубуличитѣ които изядатъ не само листовѣтъ, но и самитѣ стотини-годишни стебла. Тамъ обаче дѣто нѣма гори, нѣма дѣждъ, нѣма влага, слѣдователно, нѣма растение, нѣма хлѣбъ.

Неприятели на птичкитѣ сж не само ловчитѣ, но и дѣцата, които имъ развалятъ гнѣздата, стрѣшатъ яйцата или избиватъ пилецата. Ония дѣца, които си позволяватъ такива жестокости сж много злѣ отхраниени и родителитѣ имъ не трѣба да чакатъ нищо добро отъ тѣхъ. Много обаче правятъ това зло по подражание и безъ да знаятъ, че е грѣхъ, че е безчедовѣчно да се мжчатъ жи вотнитѣ; именно за това родителитѣ и учителитѣ трѣба да имъ даватъ въ това отношение добри съвети.

Тия съвети ще иматъ двоенъ резултатъ: отъ една страна тѣ ще вдхвватъ на дѣцата повече чедовѣчнина, а отъ друга, като се запазятъ гнѣздата здрави, птичкитѣ ще се умножатъ, бубуличитѣ ще се намалятъ и растенията ще вирѣятъ по добрѣ.

Освенъ дѣцата, неприятели на гнѣздата сж и саракитѣ, които се хранятъ отъ яйцата на другитѣ птички и отъ малкитѣ пилецѣ. За това не е злѣ да се прислѣдватъ и истребватъ тия крѣвати вълци мѣжду крилатия свѣтъ.

Берковица, 18 Април 1886 г.

Господине Редакторе!

Прѣзъ военното положение още, ако помня добрѣ, съ дата 28 й миналий Свѣчко въ нашия уважаемъ листъ се печати една кжѣ, въ до крайностъ върна дописчица изъ нашия блаженъ (за чиновнитѣ р.), затѣтитѣ край. Цѣльта на тия ми нѣколко рѣдовце е да исправи едно отъ мѣстията на „чича ви Иго черешовченина“, относително изброенитѣ тамъ престѣпления извършени отъ тога вашитѣ Берковския началникъ, а сега, за награда на беззаконията, Ломский П. Д. окръженъ управителъ Господинъ К. Сохин долский.

Спорѣдъ най-върнитѣ и сигурни свѣдѣния, които имамъ на рѣка, г вѣ К. Сохиндолский е прѣвадалъ конни опълченци по своя частна работа, нѣ не да му купуватъ конь или сѣно, а да му търсятъ побѣгналий неговъ и изгубенъ конь, за когото цѣль сж се затривали трима конни опълченци и то цѣли три дѣна. На ония пѣкъ Томовци, които още не вѣрватъ, че Сохиндолский е билъ хората като скотове, ми се ще да кажъ да понитатъ за тая работа самитѣ пострадали, като: Стефанъ Алексювъ, Павелъ Гоцовъ, Георги Теливъ, Михаилъ Лазаровъ и вси други мѣчешници, били тѣ българе, турци, цигани или еврее.

Съ приличното къмъ насъ почитание:

Георги Захариевъ.

Заб. р. Представете ги за свидѣтели на съдебния слѣдователъ, тѣй като г. Сохиндолский заявилъ процесъ противъ насъ. Като докажете истината вие ще се освободите и тогасъ г. Сохиндолский трѣба да се отдаде подъ съдъ.

Извличаме изъ в. „Тамисъ“:

При гласуванieto доврше въ правителството, галеритѣ бѣха препълнени отъ найдолната класа хора. Тая съ викове и тропания заплашваха всѣкакво явление въ полза на миръ. Нѣма съмнѣние че голѣмото болшинство отъ народътъ е за миръ. За погушаванieto на тоя фактъ, правителството ~~направи най-големитѣ стѣпанни и подкупни~~ чество, заплашвания, потайвания и изопачение на истинни факти съ средства на дневнитѣ редъ. Опозиционни вѣстници се не испроваждатъ отъ пощата, телеграмми до чужди вѣстници се не препращатъ и рапоритѣ отъ офицеритѣ, командующи на граница та се потаиватъ или изменяватъ. Една отъ врагителна демонстрация ся организира мавалата недѣля, една тѣла отъ 50 души отъ долна класа Атинени, съ голѣмо знаме ми на презъ улицитѣ до предъ къщата на Премиеръ Министра, койго излѣзе на Балконътъ и каза едно слово, което бѣше предварително напечатано и вече ся продаваше въ улицитѣ, въ което той обявваше че нѣма да се откаже отъ програмата си.

Командующитѣ офицери на границата рапортиратъ, че войската не е готова за война. Увѣриха ма, че Генералъ Петмезасъ е заявилъ, че за да може да ся устрой една добра отбранителна компания 40 000 души солдати са нуждни още. Солдатитѣ, които трѣгнаха съ ентузиазмъ, научихъ ся отъ Гърци воененъ источникъ, са съвсемъ обезсърдени и деморализирани.

Задъ комедията, койго Делиянисъ играе, азъ виждамъ и трагедия. Нещастieto на единъ търпеливъ народъ, постепенното отпаданie отъ болестъ на войската, койго зле обучена и по-зле снабдена съ нуждното; развитieto на нечестността видимо въ разни направления; упропастяването на общитѣ кредитъ и пр. Отъ добрѣ источникъ ся научаваме, че войската е изгубила отъ смъртъ до сега до 10,000 души и увѣренъ сѣмъ че 10 на сто са станали вече жертва. Отъ устата на високо поставени въ команда офицери, зная, че максимумътъ на войската, готова за походъ, е едвамъ 40000 души, а Президентъ Министерствътъ онзи день има смѣлостта да обяви, че Гърция има 80,000 души готови за война и това койго гой имаше въ портфелитѣ ся рапортирѣ на командующитѣ войската, и прибави още, че войската ще бѣде наскоро увеличена на 100,000 души, чрезъ новоповиканитѣ запасни, койго той вече знаеше, че резултатъ отъ тия запасни бѣше само 6,500 души.

Генералъ Петмезасъ рапортира да каже че още 40,000 души сж потребни за една добра усгрожена отбранителна компания и 80,000 души за нападателни дѣйствия. Освенъ това войската на границата е деморализирана и обезсърчена отъ убѣдението, че никога не е съществувало рѣшително намѣрение за война и пр.

Единъ приятель ни казва слѣдуоцето: Никакъ не е за чудене дѣто Пловдивскитѣ вѣстници сж незадоволни отъ преврата койго Пловдивчане направи на главата на тукашното население. Съединение тѣ искаха, за съединение тѣ викаха, отъ турски гарнизони на Балканитѣ тѣ се бояха. Ние тука, безъ да имаме друга причина, освенъ чисто братски чувства, претърпѣхме огромни страдания за да ги избавимъ отъ игото на Портата, който спжваше развитieto на Южна България. Сега, като четѣ чедовѣкъ вѣстницитѣ имъ, вижда че въ тѣхнитѣ очиние отъ Княжеството — и Князь и войска и народъ — сме направили голѣмо престѣпление, дѣто турихме живота на хиляди юнаци, киснитѣ на стотини хиляди тукашни граждани на расположението на Румелийци и за тѣхна услуга! Като че ние имаме нѣкоя материална полза отъ това съединение! Като че то нѣма да бѣде единъ товаръ за населението отъ Княжеството!

Да ли обаче Пловдивскитѣ вѣстници сж отекъ на истинното настроение на Румелийското население? Никакъ! Тия вѣстници представляватъ само негодуването на бившитѣ директори и на кандидатитѣ за директорскитѣ постове, или по-върно, за директорскитѣ заплати, които сж се оплашили че ще останатъ безъ служби и почести сега, койго работитѣ ще се водятъ не вече отъ Пловдивъ, нѣ отъ София, като че ние сѣвернитѣ Българе, сме правили нѣкога разлика мѣжду Сѣверни, Южни и Македонски Българе, като Балабановъ, Стойчовъ, Каравеловъ, Грековъ, Помяновъ и прочее да сж отъ Княжеството, като повечето отъ тукашнитѣ чиновници да не сж отъ Басарабия, отъ Македония и отъ Тракия!!

Наистина, имаше и мѣжду насъ единъ държавенъ мжжъ който е гонилъ Българетѣ, който не сж имали честта да сж били родени отсамъ Балкана, и той е билъ Драганъ Цанковъ, но тоя неговъ „патриотизмъ“ не е ималъ отзивъ въ другитѣ тукашни Българе и това може да успокои оплашенитѣ Румелийски кандидати за служби.

Всичката тупурдия на опозицията отъ двѣтѣ страни на Балкана, всичкитѣ тѣхни доводи противъ съединението и противъ днешното положение на работитѣ може да се изрече въ двѣ думи: *Стани ти Каравеловъ, за да седнешъ ние.* Ако г. Каравеловъ приемеше да се отгѣгли отъ властѣта и да имъ остави полето свободно, тия днешни крикуни

ще обрнатъ лаката си единъ противъ други и ще се заловятъ помѣжду си за коситѣ, за да се свалятъ единъ другъ отъ министерскитѣ крела. Щомъ г. Каравеловъ се отѣгли, всичкитѣ гонения противъ него ще престанатъ, днешнитѣ имъ съзвизи ще изсѣхнатъ и стрелитѣ имъ ще се обрнатъ противъ ония, които би се появили да препятствуватъ на спокойствието на задоволнитѣ имъ тѣрбуси. Така тѣ разбиратъ „народния интересъ“!

—
Единъ Френски писателъ, на име Дрюмонъ издалъ една книга въ два тома, подъ заглавие *Еврейската Франция*, въ която описвалъ, съ черти колкото върпи толкова и силни, нравитѣ, обичаитѣ и грабителствата на Евреитѣ въ тая държава. Въ това описание той отивалъ до тамъ, щото давалъ доказателства на думитѣ си, като показвалъ на познати факти отъ живота на още живитѣ днесъ нѣкои видни Евреи. Редактора на в. „Голоас“, нѣкой си Майеръ и Евреинъ, който билъ тоже споменатъ въ това съчинение, повикалъ неговия авторъ на двубой (дуелъ). Г. Дрюмонъ, който никога не билъ хвацалъ сабя въ ржка, приелъ тая покана и двубой се извършилъ въ една горичка при гр. Версаль въ присѣствие на четирма свидѣтели. Въ тоя двубой еврейна се отнесалъ твърдѣ безчестно. При първото срѣщане, той уловилъ съ левата си ръка сабята на противника си и махалъ съ дѣвената си да убие г. Дрюмона; свидѣлитѣ ги растървали и изругали г. Майера както му приличало. Той се извинилъ твърдѣ учтиво, казалъ че несъзнателно се уловилъ за сабята на противника си и че това не може да се повтори. Двубой започналъ отъ ново, но и тоя пѣтъ г. Майеръ уловилъ сабята на г. Дрюмона; въ сжщото врѣме обаче тикналъ своята въ мѣсата на противника си и го наранилъ смъртоносно. Цѣла Франция е възнегодувала отъ тая мишелевина на еврейна и отъ неговата коварна и безчестна постѣпка въ казанния двубой. Тая случка ще послужи като най-силното доказателство на всичкитѣ истини, които г. Дрюмонъ искава въ книгата си върху френскитѣ евреи и тя ще подѣйствува най-много за нейното распространение не само въ Франция, но и по цѣлия свѣтъ. Нищо нѣма което убива така коренно въ образования святъ една партия или единъ народъ, отъ колкото употреблението на безчестни орудия, на делойални срѣдства въ полемиката.

—
Примѣритѣ отъ майчината любовъ не сж рѣдки, но тѣ сж толкова величественни чрезъ самопожертвованието, щото заслужаватъ всекога да се съобщаватъ на публиката. Внуката на единъ

отъ ромжискитѣ първенци, Князь Гика, председателъ на сепата, се охажва отъ едно бѣсно куче; майката на дѣтето, господжа Херцъ, дъщеря на Княза Гика, безъ да смѣта на опасността въ която излага живота си, хваща рожбата си и започва да смучи кръвта отъ раната съ надежда, да извади отъ дѣтето си бѣсовата строва, която угрожава живота му. На тоя часъ и майката и дѣтето сж заразени отъ ужасната тая болестъ и се лѣкуватъ въ болницата на знаменития френски академикъ, Пастъоръ. Дано Богъ да възнагради тая майчина преданность съ излѣкуванието и на двѣтѣ жертви.

—
Единъ приятелъ отъ Русе ни пише слѣдующето: Смаляхъ се като прочетохъ въ послѣдния ви брой дѣлгата ви статья върху окръжното на Врачанския Слѣпецъ. Заслужава ли такава честь това окръжно? Вѣрвахте ли ъе че то ще намѣри отзивъ въ духовитѣ? Всичко това е вѣтъръ. Цѣлѣта на прочутия митингъ, когото искатъ да държатъ цанковиститѣ, е да подложатъ дикоса предъ мекеретата на централното тѣхно бюро и да имъ искатъ пари за поддържане на „Срѣдецъ“ и на неговата безбройна Редакция, която е останала на сухо, а вие си въображавате че тя била да се направятъ незначителни демонстрации! Цанковиститѣ знаятъ, че митингитѣ не свалятъ никоя държава правителствата и че г. Каравеловъ не е никакъ наклоненъ да си свие знамето предъ такива заешки тупурдии; слѣдователно, цѣлѣта на митинга който се свиква е по-друга отъ оная, която е обявена въ програмата. Тая цѣлѣ да се събиратъ пари: азъ това го научихъ отъ самитѣ организатори на тая калпава демонстрация. Тогава зашто се заловили да имъ противодѣйствувате? Не знаете ли че свещеника се храни отъ олтаря, сиречь че опозициитѣ са хранятъ отъ раздоритѣ които подигатъ въ глупавото население? Нека забогателитѣ наши работници и търговци си поразвържатъ киситѣ за хатѣра на „многоуважаемия старецъ“ и на неговитѣ „послѣдователи“.

—
Прѣди 60 дни въ градъ ни идва единъ лазъ на имѣ Хаджи Мехмедъ съ стока изъ Цариградъ и продава стоката на единъ аджеминъ Хаджи Султанъ за 45 лири т. Лаза една заранъ отива при Хаджи Султана да си свѣрши смѣтката и да замяне, пѣ въ него денъ лаза изчезва изъ градъ. Ханджията заявилъ за изгубванието на лаза, пѣ койкъ не аяналъ какво е станало съ него. На 18 того мѣстната полиция се извѣстява за изгубванието на лаза и почнала издирванието му. На 19 того прѣзъ ноцѣта въ една еврейска улица се намерили двѣ рѣце и една глава човѣшки

извадени отъ земята, одрѣзани отъ тѣлото и хвърлени на пѣтя. Полицията по съмнѣние арестувала нѣколко аджеми и като направила обискъ изъ домоветѣ и дюгенитѣ имъ, намира въ дюгеня на Хаджи Султана дрѣхитѣ на убития, кървави, раздрани на парчета и скрити въ сандѣцитѣ мѣжду ябълкитѣ и лимонитѣ; на 21 того се претърсва дюгеня и на другъ единъ аджеминъ гдѣто полицията въ мазата на дюгеня му раскопава земята и подъ темеля на два метра дълбочина намира тѣлото на лаза голо, поставено въ единъ чулъ безъ глава и рѣце; краката му одрѣзани и поставени при тѣлото. Уловенитѣ лица признали че тѣ сж извършили това грозно убийство. За откритието на сичко това благодарението се дължи на градския началникъ г-на П. Кюназирски и на пристава С. Биссерова.

—
Извѣстниятъ на читателитѣ ни П. III. братъ на мѣстниятъ Русски Консулъ и живущъ у него, въ консулатото, излѣзалъ пакъ съ една дописка до „Таймесъ“, въ която той най хамалски ругае народѣтъ ни и всичко българско. Както ще видятъ читателитѣ ни, за тоя човѣкъ нѣма срамъ, нѣма съвѣсть, нѣма истина. Че той въ дописката си по казва нѣкои наши недостатѣци, които и сами познаваме, неотказваме, пѣ че той ги по казва такива, единствено защото тѣй понася на неговото настроение къмъ нашитѣ работи, вѣмае съмнѣние. Допискиитѣ *увѣрва* че знаятъ Българскитѣ язики и познавалъ обичаитѣ на народѣтъ и то, види се вслѣствие на осемъ мѣсечното му живѣние въ хотелъ Деляхане, и на това основание казва за увѣрва най-смѣло въ дописката си че израженията Првительство, политическа партия, водигели, агитация, интрига и т. н. си нѣмали мѣгото въ България; че влиятелно правителство у насъ не съществувало; България, споредъ него мѣжду двата милиона невѣжа тѣла едвамъ да има двѣста души интелегенция; характеристическиятѣ черти на тая интелегенция е користолобие, дволичие, и повърхность; че мѣжду нея и народѣтъ не съществувала свързка, че Европа си е лѣгала, като е глѣдала на тая интелегенция въ качество на представители народни; че тая интелегентна класа непритежава начала и патриотизмъ; че тя постоянно дѣри бждушето си въ авантюри; че тя отъ наука и цивилизация е могла да узнае само негативнитѣ и разрушителни елементи; че нищо нѣма свѣто за нея; че свобода за нея е синонимъ съ беззаконие и злоупотребление и т. на т. Цапстина П. III. не е изгубилъ врѣмето си, цѣли осемъ мѣсеца, което е прикаралъ въ Русе! Тоя сжщиятъ П. III. е редовниятѣ дописчикъ отъ Русе на „Московски Вѣдомости“ а за репутацията, която си е създавалъ чрезъ това си дописничество, ний ще оставиме руския вѣстникъ „Новости“ да го изблича за безсвѣстността му, която го отличава въ всичко; тоя вѣстникъ казва: „Неутешими вѣсти съобщава изъ България Русескитѣ корреспондентитѣ на „Моск. Вѣдомости“! Нетрѣба да си забравя, че корреспондентитѣ на „Моск. Вѣдомости“ въобще а особенно Българската (Русескята на П. III.) сж често до крайность тенденциозни и грѣшатъ на преднамѣренностьта въ осѣщание на фактоветѣ“. И тоя П. III. сѣдвалъ да говори за безначалностьта, безсвѣстностьта на други; наелъ си да дражи въ *Таймесъ*, Богъ знае съ каква препорѣка, за да доказва, че Английската преса и цѣла Европа не са били въ състояние да възвизватъ въ сжщността на положението на Българскитѣ народѣ! и зашто? Зашто били дали довѣрието си на интелегентната изъ народѣтъ класа! Подобна смѣлость може да се срѣдне само у хората подобно на безчестниятѣ *русский странникъ*, на Шарлатанитѣ и измѣтъ отъ ка-

зването *Монте Карло* Родионовъ и П. III. койго за извѣсти нему, на правителството му и по нѣкои други причини, той е билъ заставенъ да си попочини отъ държавна служба. Подобни хора и честъ и свѣсть са готови да продадатъ и продаватъ за дано, чрезъ лажничество, угодничество предъ силнитѣ на денѣтъ. З-новиевци, сполучатъ отъ ново нѣкой недогриванъ кокалъ въ държавна служба. Тоя П. III. смѣе да увѣри, че презъ всичкото си осемъ мѣсечно живѣние въ България не е можалъ да срѣдне ни едно интелегентно лице, което да не е морално отвратително! Прочетете дописката и ще видите, че смѣлийгъ, грубийгъ П. III. това ясно казва. Съ корреспондентии подобни на тия, които постоянно крои П. III. и други подобни нему, за наше нещастие, се изпълнятъ, значително число, руския вѣстници. Чудно ли е мѣжду народѣтъ, който ни е освободилъ да слѣдовать да съществуватъ неприятни за насъ мнѣния; чудно ли е че Официална Русея слѣдова да глѣда на насъ все разгѣвенно, когато се позволява на хората тѣсно свързани съ нейнитѣ агенти като П. III. да чернятъ всечески народѣтъ и всичко свѣто за него? Ехъ, вѣстници нечестни! Дяволѣтъ, казвагъ билъ черенъ оставе го, на го чернете повече отъ колкото си е.

—
В. „Срѣдецъ“ са прекръстиятъ и станалъ „Свѣтлина“! Свѣтлината обаче на Цанкова изгледа на тѣмнина, тѣй като за нежъ Н. Височество Княза се указа за твърдѣ не приятелъ на тѣхното сърдечно желание да бѣдѣтъ на властѣта и господари надъ клета България. Нападенията на „Свѣтлина“ върху особата на Н. Височество Княза надминувагъ границата на благоприличието.

—
В. „Демократъ“ брой 7 отъ 19 того, нарича твърдѣ нахално Н. Височество Княза „предателъ“! Ние са удивляваме на ума на тия хора, които искатъ чуждото влияние въ вѣтрѣшитѣ ни работи, а въ другъ продаватъ патриотизамъ и демократизмъ!

—
Въ недѣля на 20 того цанковиститѣ се събраха въ София. Обаче девица имъ минала пѣтъ така щото не можалъ да стане; причината на това е тая, че като се видяли 40-тѣ души митингаджии обиколени отъ многобройна число либерали, които дошле тоже на митинга, разбѣгали се по домамъ. Говори се, че митинга щѣлъ да стане въ домѣтъ на Янко Ковачевъ и то ношемъ.

—
Извѣстния глупецъ Сукваровъ или както го наричатъ съ общото име „Гайдата“, е распрѣсвалъ едно печатно писмо до единаомисленницитѣ си (?) съ което моли всичкитѣ негови партизани, да се пригечатъ на събраниято, което щѣло да стане на 27 Априлий въ г. Русе. Това писмо толкова е глупаво и смѣшно, щото всекой койго го е прочелъ си е съставилъ понятие, че живията на Сукварова е измѣстена.

—
Редакторитѣ „Главни“ на в. „Срѣдецъ“ Ст. Даневъ и Франги, които се отказаха чрезъ вѣстникитѣ да зематъ участие въ редактиранието на вѣстника „Срѣдецъ“ сж направили това по тая причина, че биле много оскѣрбени за дѣто не ги слушалъ Цанковъ а слушалъ повече Балабанова. Лошитѣ язици говорятъ, че тѣ щѣли да участвуватъ въ редактиранието на в. „Напрѣдъ“.

—
Компромисѣтъ (съюзѣтъ) между „свѣтлинари“ и „независимитѣ“ казвагъ е вече на свършване. Скоро щѣло да се обяви съ циркулярно до единаомисленницитѣ на Цанкова.

—
В. „Демократъ“ и той отъ нѣколко врѣме насамъ е почналъ да *приликава* къмъ правия пѣтъ. Не слѣдъ много врѣме ще видиме, че той ще почне да марширова по онязи пѣтъ, който трѣбваше да държи още отъ начало. Главнитѣ му редактори Виктори Явкова Благоева и мѣжъ ѣ Благоевъ, щѣли да заминувагъ тия дни първата за Русе и втория за Варна. Види се, че г. жа Благоева, ще присѣтствува на главното събрание което ще стане на 27 Априлий, въ качество пълномощникъ на демократическата партия!

На 20 м. Априлий презъ нощта е имало събрание у къщата на Янка Ковачева на което сж размишлявали Цанковиститѣ какво да направятъ и що да сторятъ за да стане митингъ въ Сголицата. Единъ отъ присутствующитѣ расправялъ, че нищо невозможно да стане, а само си поотпили както слѣдва.

Нѣкой си Гонгаловъ, който въ войната бѣше отишелъ конникъ доброволецъ, като отива въ Видинъ, продава коня когато имаше отъ Руссенския комитетъ за 200 лева, зема паритѣ и заминава за Лѣсковецъ. Този същия Гонгаловъ, събира нѣколко души въ една къща въ Лѣсковецъ и телеграфирва на Цанкова, че станалъ митингъ противъ правителството и че него биле избрали за депутатъ въ предателското събрание което ще става на 27 того въ градъ ни. Виждете какви честни патриоти ще участвуватъ въ това събрание.

Въ Добричъ шепата цанковисти са опитали да правятъ митингъ противъ правителството. Огиватъ честнитѣ либерали, направатъ свикания митингъ и искаватъ пълно довѣрие къмъ правителството! Цанковиститѣ останали поразени.

Самото провидение побърка на цанковиститѣ въ градъ ни да си направятъ предателския митингъ на Георгиевъ денъ. Него дъв вала силенъ дъждъ съ вѣтъръ, тъй щото неможаха да се събератъ. Языкъ за захмѣта имъ.

Генералъ ед, на прѣдъ нощта имаше прѣдъ тигналь въ Свищовъ русския параходъ „Русъ“, директора на търговското училище родомъ руссиянъ, поискалъ да прави своеволие въ какво си молебствие и по поводъ на това станалъ единъ малъкъ скандалъ. Ние нѣмаме още точни свѣдения по това дѣло, затова се и въздържаеме да говоримъ за цѣлѣта на това своего рода молебствие.

Извѣстията които идатъ отъ Атина казватъ, че Гърция се подчини най-послѣ на волята на великитѣ сили и че правителството дало заповѣдъ да се демобилизира войската, сирѣчь да се испроводи всѣкий у дома си. Това подчинение на Гърцитѣ може да послужи за урокъ на нашитѣ крисуни. Ето вече седемъ мѣсеца какъ Елада държи около 100 хиляди души войска на границата; тя е издивила за нейната прехрана и за въоружението й повече отъ 50 милиона лева, и то когато нейнитѣ финанси се намираха въ най-плачевно състояние и банкнотитѣ й имаха 30 на 100 аджио. Вопреки тия съсипителни жертви Гърцката войска се распуца безъ да е добила нищо за отечеството си и като напротивъ, е послужила да се компромитира нейната военна честъ предъ цѣлия свѣтъ. Но така го искатъ великитѣ сили!

Ние Българитѣ съ нищожни жертви онищожихме балканскитѣ предѣли, които ни дѣляха отъ братията ни и съ победяването на сѣрбитѣ доказахме на свѣта, че нашия народъ има най-блѣскавата бжднина въ Балканския

полуостровъ. Кои могатъ по мѣжду насъ да бждатъ незадоволни отъ единъ такъвъ завиденъ резултатъ? — Само злонамѣрнитѣ чужденци и тѣхнитѣ ниски орудия въ България.

На 21 того, въ градъ ни бѣхж герои на деня, спасителитѣ на България погрѣдствомъ русската окупация . . . . .

Въ Военния Сждъ се разглежда дѣлото на бившия четникъ г. Симеонъ П. Златевъ, по обвинението му въ неиспълнение приказанието на началството.

На съдебното слѣдствие свидетелитѣ дали въ много случаи съвсемъ неправдоподобни показания, въ което най-много се отличилъ бившия фелдф-белъ Телемакъ Пеневъ, койго до такава степенъ явно говорилъ несъгласно съ истината т. е. лъгалъ, щото даже билъ принуденъ да почервенѣе. . . . .

Много факти въ полза на подсѣдимия на съдебното слѣдствие се появиха първий път, което разбира са значително затруднило обвинителната власть. Съдебното слѣдствие се свършило . . . . .

Почнали са пренията мѣжду странитѣ. Военния прокуроръ капитанъ Бячевичъ не обикновенно въздржательно обвинявалъ подсѣдимия капитана Гешева и нѣколко размѣнени думи мѣжду защитника и Прокурора, предоставлена била послѣдната дума на подсѣдимия

Бившия четникъ г. Сим. Златевъ, захваналъ рѣчьта си съ това, щото съ ирония споменалъ русскитѣ инструктори за лошо съставения отъ тѣхъ законъ за оплачението. Слѣдъ това казалъ, че той Сим. Златевъ билъ човѣкъ образованъ и билъ би дуракъ изъ „дураченитѣйшикъ“ ако той не би изпльвилъ тия закони, които би добръ зналъ и за нарушението на които го днесъ обвиняватъ. Слѣдъ това се постаралъ да свади вината за неиспълнението приказанието на коменданта на своя помощникъ подчетника Юр. Симеонова. При това се случило слѣдующето:

Въ одного отъ публиката г. Раданова (тоже компрометиранъ въ вѣрме на войната и който въ сѣкото вѣрме на процеса шепналь на подсѣдимия) г. Сим. Златевъ поискалъ единъ писменъ документъ, на когото са възлагала свчката надѣжда за спасение. По оплачеността на предсѣдателя, този документъ, вопреки закона било дозволено да се прочете въ съдъ. Тогасъ г. Сим. Златевъ като се видѣлъ въоруженъ, увлекалъ се до тамъ, щото по е даянъ неприличенъ начинъ нападналь на Военния Прокуроръ. Капитанъ Бячевичъ се застъпилъ за честта на своята длъжностъ, като протестиралъ противъ неприличнитѣ думи на подсѣдимия. И по нататкъ се подкачила такава препирня мѣжду странитѣ, която си нѣмала мѣстото въ съдъ.

Сдѣтъ като призналъ Сим. Златева за виновенъ, применилъ къмъ него несъответствующето къмъ закона и твърдѣ слабо на казание, като осѣдиль Сим. Златева на три мѣсеченъ затворъ въ гаубвахта.

Привозателитѣ на руската окупация възмутени отъ справедливостта на г. Военния Прокуроръ, наговаряли са, както казватъ, да искатъ отъ Н. Восочество помилование за г. Сим. Златева.

До Редакцията на в „Славянинъ“.
Руссе

Понеже, ако и да сме се отегнали формално отъ редакцията на вѣстникъ „Срѣдецъ“ още отъ 160—161-й му брой, този листъ слѣдва и до днесъ да се издава подъ наша отговорностъ и понеже, въпреки категорическитѣ ни настоявания да се спре такава неправилностъ и да се обяви на публиката за станалото, намъ се отказа това и се издаде даже безъ нашето знание и послѣдний 162-й брой на тоя вѣстникъ, то ние молимъ почи-

таемата редакция да съобщи на читателитѣ си, че престанаме още отъ 9-й Априлий того да земаме участие въ редактиранieto на помѣжтий листъ.

София, 13 й Априлий 1886 год.
Ст. П. Даневъ, А. Франгя.

Заб. р. Като прочетохме горнето писмо, трѣбваше да се аркрѣстимъ и кажемъ слава Богу! двама отъ най-личнитѣ превърженици напущатъ свѣтаца и неискатъ за въ бъдуще да му лажничатъ. Вижда са г. да Даневъ и Франгя да сж узнали предѣлството на Цанкова и неискатъ да бждатъ съучастници въ страшното престѣпление, което са приуготовлява.

ТЕЛЕГРАММИ

София 23 Априлий 1886 г.
Руссе „Славянинъ“

Днесъ монстръ митингъ на Витопна подъ предсѣдателството на Цанкова. Но понеже падна мѣгла, резултата остана неизвѣстенъ. Митинга пржснатъ, Цанковъ останалъ въ мѣглата, а Балабановъ са изгубилъ изъ облацитѣ.

Заб. р. Е. свѣтитѣ много пъти въ крѣватъ, та не е за чудо ако Цанковъ и Балабановъ сж въскрѣснали. Блазе имъ на душата, че ще видѣтъ рая Такъвъ ще е резултата отъ свчкитѣ имъ митинги.

Ялта 17 Априль.

Едхемъ паша са прие днесъ отъ Цари въ тържественна ауденция и му даде едно писмо писано съ собствената рѣка на Султана. Послѣ Едхемъ паша са представи на царцата и слѣдъ това посѣти министра на царския дворъ, княта Воренцовъ Дашковъ, и министра на външнитѣ работи, г. Гирсѣ. Вечеръта е билъ поканенъ на царската трапеза. Трѣгва вието на Едхемъ-паша е рѣшено за четвъртъкъ вечеръта.

Атина 19 Априль.

Вслѣдствие подаванияето оставката на военния министръ Мавромихалисѣ, министра предсѣдатель Делиянсѣ ще завземе портфоела на военния министръ.

Военнитѣ параходи на свлитѣ стоятъ още въ Фалерусѣ. Агиагацията на нарѣда още съществува. Сжда рѣша затварянето на редактора на хумористическия листъ „Рабагасъ“ защото е обнародвалъ хули противъ краля — Правителството направи единъ заемъ отъ 15 милиона въ народната банка.

Берлинъ 19 Априль.

Една официозна статия на в „Kölnische zeitung“ полемизира противъ една статия титулярна La Battenbegie появивша се въ вѣстника „Soleil“ отъ Парижъ, която претендира щото Германия и Англия са поискали да отгвѣлятъ България отъ русското влияние и да направятъ Българския князь, слѣдъ като са ожени за нѣкоя германска княгиня, като господаръ на велика България, щото по този начинъ да се пресѣче пътя на Руссия за Цариградъ. „Kölnische zeitung“ отговаря че Германия нѣма интереси въ Балканския полуостровъ и че и е безразлично, ако Русситѣ или Турцитѣ ще притѣжаватъ Цариграда.

Портата обаче я протезиратъ въ Цариградъ нѣкои договори които и сама Россия ще уважава. Статията отъ „Soleil“ стрѣми само да подстрекава Русситѣ противъ Германия.

София, 19 Априлий.

Въ пѣтувачието си презъ Южна България, Князь Александръ е билъ приетъ съ голѣмъ ентузиазмъ отъ населението надолго отъ всѣкитѣ страни за да го поерѣшне.

Въ Копривщица пѣрѣщанието станало извънредно бласкаво.

Днесъ Княза отива за Клисуря.

Атина, 20 Априлий.

Предсѣдательтѣ на 5 тѣхъ сили държаха днесъ свѣтъ.

Вѣрва се че ще съобщатъ утрѣ една послѣдня вота на кабинета въ Атина.

Щомъ обаче грцкото правителство са види рѣшено да не отгѣтства, прекъсванието на дипломатическитѣ сношения са вижда за неминуемо.

Парижъ, 20 Априлий.

Франция прави живи постѣпки въ Атина за да ускори демобилизирванието. Дадения отговоръ отъ Делиянсѣ на комгъ де Муи и съобщенъ послѣ на предсѣдательтѣ на другитѣ сили, гласи буквално:

„Бързамъ да ви довеса за знание че кралевското правителство рѣши да даде слѣдствие на свѣтитѣ на правителството на френската република“.

„Temps“ забѣлзва че този отговоръ е задоволителенъ и не съдържа рѣшително никаква резерва, споредъ както се казваше.

Петербургъ, 20 Априлий.

Journal de Sant-Petersburg отблѣзва инситуацията че Генералъ Ангелеску отишелъ въ Ливадия съ политически цѣли и забѣлзва че, споредъ обичая, когато единъ владѣтель доближава на границата, съседнитѣ държави пращатъ одного отъ своигѣ първенци за да го поздравятъ.

Ливадия, 20 Априлий.

Генералъ Ангелеску трѣгна отъ Ялта за да се завърне въ Букурещъ, Цари го награди съ ордена Св. Андрея.

Атина, 21 Априлий.

Положението е критическо, г. Делиянсѣ е расположенъ да противостои.

Населението поддържа правителството.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

За счастливъ се считамъ гдѣто мога да извия публично дълбоката си сърдечна благодарностъ на господина Павя Р. Блѣкова за подаренитѣ отъ него 200 екемидира отъ княжката „Миръ“ на войницитѣ отъ командумия ми полкъ, при завращанieto отъ бойното поле на постояннитѣ си квартири въ гр. шумень.

Гр. Шумень, 15 Априлий 1886 год.

Командующий 2 й Арталлерийскай полкъ
Капитанъ: Козарозъ.

ИЗВѢСТИЕ
№ 3434

Отъ Главното Управление на Поцитѣ и Телеграфитѣ

Съобщава се за всеобщо знание, че отъ 1 й идущий Май се въвежда службата за пощенскитѣ бонове отъ стойностъ 1, 2, 5, 10 и 20 лева, които ще се продаватъ въ исплащатъ отъ всичкитѣ телеграфо-поченски станции въ Сѣверна България.

София, 19-й Априлий 1886 год.

ПРОДАВА СЯ

Една къща въ гр. Руссе улица „Метрополитска“ № 1449 състоица отъ двѣ стаи, едно антре, поница и дворъ. — Желующитѣ да ѣ купѣтъ, нека се отнесхтъ за споразумѣние до Коста Мариновъ разселенъ при телеграфа въ Руссе.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

№ 897.

Руссенската Окр. Постоянна Комиссия обявлява, за всеобщо знание на интересующитѣ ся лица, че на 2 идущий Май, въ три часа послѣ пладнѣ, въ помѣщенieto на Комиссията ще се открие публиченъ тргъ съ явна конкуренция за отдаване на закупателъ: интизана, правотъргувзанието (черге-парасж) и кланieto дребенъ добиткъ въ панаяритѣ Смиль и Орѣхово, въ Руссен. окржгъ, на отдѣлно прѣзъ 1886 г. Пискуемий залогъ е за Смиль панайръ 400 лева, а Орѣхово 125 лева.

Поемнитѣ условия могатъ да се видятъ всѣкой прихжтственъ денъ въ канцелярията на сжщата Коммиссия.

Гр. Руссе, 21 Априль 1886 г.

Предсѣдатель: Т. А. Кърджиевъ.
2 — 2 Членъ Секретаръ: Пв. Цвѣтисовъ.

Редакторъ издатель: Т. Х. Станчевъ.